

HANNAH LYNN

SLADKÉ ZMATKY

KIO KAN

Rodinné trampoty v cukrárně Sladký život

Copyright © 2015 Kathleen Tucker
Translation © Lucie Majerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Published by special arrangement
with Paper Cat Publishing Ltd in conjunction
with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency
and co-agent Livia Stoia Literary Agency.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
TURMOIL AT THE SWEET SHOP OF SECOND
CHANCES
vydaného nakladatelstvím Paper Cat v roce 2023
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-494-6

Pro tu družou Hannah

KAPITOLA PRVNÍ

Holly Berryová natáhla ruku. Zoufale se jí nechtělo hnout se z gauče, kde si hověla v naprostém pohodlíčku. S tičným zklamaným povzdechem zkonstatovala, že ať se snaží sebevíc, na sáček smetanových karamel zkrátka nedosáhne.

„Víš o tom, že by stačilo vstát a vzít si je?“ řekl Ben a zvedl paži obtočenou kolem jejího pasu. Holly ji okamžitě vrátila tam, kde byla.

„Ale takhle je mi fajn.“

„Chceš, abych ti je podal?“

„Ne! Je mi fajn proto, že jsem tu s tebou,“ prohlásila a položila mu hlavu na hrud'. „Kdybys chtěl vstát, to už se můžu rovnou zvednout já.“

„Takže se zvedneš?“

Chvíli o tom přemýšlela. Smetanové karamely jsou dobré, ale v práci jich může sníst, kolik se jí zachce. Být v tomhle dokonalém objetí s Benem je oproti tomu vzácnost, které se nehodlá jen tak snadno vzdát.

„Asi ne,“ odpověděla.

A potom, přesně jak doufala, jí Ben zaklonil hlavu a políbil ji na ústa. Dlouhý a vášnivý polibek ji zaplavil hřejivými pocity. Ano, tohle je každopádně lepší než její oblíbená cukrovinka. Nic nemůže být příjemnějšího než tulit se k Benovi Thornburymu v jeho útulném obývací, zatímco do okna buší déšť. Ben Thornbury – ředitel místní banky,

nadšený cyklista a veskrze hodný chlápek, s nímž Holly oficiálně chodí.

Poprvé se políbili před třemi měsíci, jednoho mrazivého zimního večera pod blikajícími světýlky vánočního stromu v Bourton-on-the-Water. Dá se říct, že jejich vztah nezačal úplně hladce. Při prvním setkání Holly srazila Bena z kola, protože pronásledovala partu pubertáček, které kradly v jejím obchodě, a naslepo vběhla do silnice. Trvalo několik dalších měsíců, než začali uvažovat o tom, že by mohli být víc než přátelé. Pak se Ben při jednom z prvních rande málem utopil, a k tomu všemu se u Holly nečekaně objevil bývalý přítel Dan.

Dan a někdejší londýnský život už naštěstí patřili výhradně do minulosti. Z Holly se stala pyšná majitelka cukrárny *Sladký život* – půvabného obchůdku, v němž kdysi pracovala jako dospívající dívka – a život jí připadal fajn. A teď, když s Benem konečně našli svůj rytmus, bylo všechno ještě lepší.

V jednu chvíli myslela, že nemají šanci ani jako přátelé. Pak ale zasáhl osud a nyní, za další tři měsíce, se ocitli tady. Únor se přehoupl v březen a v lesích kolem vesnice vykvetly první modré zvonky. A Holly trávila úterní večer s hlavou položenou na Benově hrudi, napůl sledovala film a přemítala, jak se jí sakra podařilo mít takovou kliku.

Ben byl vlastně její nejbližší soused. Jeho domek v podstatě tvořil zrcadlový obraz toho, v němž bydlela Holly u Jamie, své nové nejlepší kamarádky. Od chvíle, kdy se ty dvě poznaly, jí Jamie skýtala pevnou oporu, pomohla jí vyřešit nejednu svízelnou situaci a byla také její rádkyní – občas velice přísnou.

V Holly při pomýšlení na Jamie zahlodaly výčitky svědomí. Ani si nevzpomínala, kdy spolu naposledy posnádaly nebo třeba jen prohodily víc než jen pár slov, když se mýjely ve dveřích. Ještě pořád se pravidelně setkávaly v hospodě, ale vždycky u toho byli i Ben a Caroline. A jelikož už

skoro tři týdny ustavičně přšelo, nevídaly se ani tam. Když spolu naposledy pořádně mluvily, Jamie se chystala na třetí rande s chlápem jménem Fin, což u ní znamenalo, že jde o dlouhodobý vztah. Holly tušila, že už asi bude po všem, ale opravdu by o tom měla zjistit víc. Tento víkend si na Jamie určitě udělá čas, slíbila si a trochu posunula polštář za svými zády. Opravdu se vynasnaží víc se kamarádce věnovat. Koneckonců si taky musí vyprat nějaké oblečení. Trávit všechn čas u Bena je jedna věc, ale prát u něj? Ba ne, tak daleko ještě ve vztahu nepokročili.

„Proč tohle dělá?“ podivila se Holly něčemu, co právě v televizi upoutalo její pozornost. Někák žena tam držela nůž u krku jiné ženy. Ty dvě se ještě před chvílí smály ve vířivce.

„Jak to myslíš? Neslyšelás, co právě říkala? Přiznala se, že zabila Turnera.“

„Kdo je Turner?“

„Díváš se na ten film vůbec?“

„Moc ne,“ přiznala.

Nebyla to její volba, ale v zájmu spravedlnosti je nutno dodat, že si ho nevybral ani Ben. Co se týče televizních pořadů, filmů, knih a většiny jiných věcí v životě, měli úplně protikladný vkus, takže bylo poněkud obtížné najít něco, na čem by se oba shodli.

„Chceš, abych ti shrnul, co se tam doteď dělo?“ zeptal se a roztržitě jí přejížděl prsty po paži. Pravděpodobně si ten lenivý pohyb ani neuvědomoval, ale Holly se v tu chvíli nedokázala soustředit na nic jiného.

„Ani ne,“ odpověděla, prohnula se v zádech a otočila se, aby ho mohla políbit na ústa. „Vlastně vím o lepším způsobu, jak trávit náš čas.“

„Opravdu?“

Oplatil jí polibek, tentokrát trochu náruživěji, a Holly se rozbušilo srdce.

„Co kdybychom vypnuli televizi a ukážu ti to.“

Holly už tohle nezažila tak dlouho, že zapomněla, jak vzrušující mohou být začátky nového vztahu. A že silná touha s někým být obvykle vede dál, totiž k toužebnému přání strhat ze sebe šatstvo. Což byl další důvod, proč zůstávali u Bena. Pravda, Jamie většinou netrávila večery doma, ale ze všeho nejméně chtěli, aby se kvůli jejich nadšeným projevům vzájemné náklonnosti cítila ve vlastním domě nepříjemně.

Holly se zvedla z gauče, vypnula televizi a pak se sehnula, vzala Bena za ruku a přiměla ho zvednout se.

„Já myslel, že se ti nechce vstávat.“

„Nechtěla jsem vstávat kvůli karamelám. Jsem majitelka cukrárny. Můžu je mít, kdykoli se mi zachce, pamatuješ? Kdežto tohle,“ dodala, stoupla si na špičky a znovu ho políbila, má otravně omezenou dostupnost.“

„No, když to takhle zformuluješ...“

Položil jí ruce na boky a přitáhl ji k sobě blíž. Jak to, že ji ještě neomrzelo líbat se s ním? A jak je možné, že jsou jeho polibky tak... lahodné? S Hollyinou produktivitou v práci to od začátku jejich vztahu šlo dramaticky z kopce. Teď, když za ní Ben v poledne přicházel a obědvali spolu nahoře, byl konec prohlížení a doplňování regálů, a stejně tak skončily dny, kdy Holly pracovala dlouho do noci, aby měla pod kontrolou účetnictví. Jakmile večer strčil hlavu do dveří, sbalila si věci a spěchala s ním domů.

„Měli bychom jít nahoru,“ řekl a po dlouhém polibku přidal jeden krátký.

„Až po tobě.“

Holly popadla karamelku, strčila si ji do pusy a chystala se jít za Benem po schodech nahoru, ale vtom na opěradle pohovky zabzučel její mobil. Podívala se na displej.

Otočil se a zavolal: „Je všechno v pořádku?“

„Volá máma,“ odpověděla a odmítla hovor. „Brnknu jí později. Tak kde jsme to skončili?“

Jenže stihla udělat jen další krok a telefon znovu zabzučel. Holly si podrážděně povzdechla a nabrala zhluboka dech.

„Možná je to důležité,“ řekl Ben.

„Není. Nejspíš se to týká toho svetru, co mi plete. Pořád nevím, kolik tam má dát knoflíků. Už jsem jí tento týden dvakrát řekla, že je mi to opravdu jedno. Nechci to teď řešit. Bude to v pohodě, věř mi.“

„Víš to jistě?“

„Vím,“ odpověděla a tentokrát telefon rovnou vypnula.

„Tak jo, a když už mi věnuješ plnou pozornost, připomeň mi, co jsme se to chystali dělat.“

Ben stál o dva schody výš než ona a výškový rozdíl mezi nimi byl absurdní, ale když si stoupla na špičky, aby ho políbila, vůbec o tom nepřemýšlela. Prohrábl jí rukama vlasy a oči mu jiskřily tak, že ji polévalo horko.

„Proč chutnáš po karamelkách?“ zeptal se, odtáhl se od ní a podezřívavě si ji prohlížel.

„To se ti jenom zdá. Tak co, popadneš mě do náruče, nebo ne?“

„A víš co? To zní jako skvělý nápad.“

Než se Holly stačila vzpamatovat, Ben seběhl ze schodů a vzal ji do náruče.

„Neblázni, co to děláš? Jenom jsem žertovala! Neunesíš mě!“

„Nevěříš mi?“

„Ne. Viděla jsem, jak ses pokoušel stěhovat nábytek, pamatuješ?“

„Chceš se přirovnávat ke gauči?“

Holly si byla na devětadevadesát procent jistá, že Ben zakopne, pustí ji a ona se bude kutálet po schodech. Pevně se ho držela kolem krku a semkla víčka. A přestože se mu podařilo zdolat první schod, aniž by jí způsobil modřiny na holeních, její strach ani trochu nepolevil. Vlastně se na tu povážlivou situaci soustředila natolik, že nějakou chvíli nepoznala zvuk, co přehlušil její rozesmáté pištění.

„To je zvonek u dveří?“ zeptala se. „Čekáš někoho?“

Ben se zarazil, v tichu kolem nich dozníval jejich smích.

„Přece víš, že mě nikdo nenavštěvuje.“

Váhavě se otočil. Holly se jednou rukou přidržela zábradlí, druhou položila Benovi na rameno a postavila se.

„Třeba je to Jamie,“ řekla.

„Jestli je to ona, měli bychom přichystat víno,“ odpověděl.

Holly na něj zaraženě hleděla. Je od ní nehezké, že právě teď nemá chuť povídat si s kamarádkou? Ne že by nestála o její přítomnost. Samozřejmě ji chtěla vidět, jenže podobné chvíle s Benem jí připadaly úžasné. Tak nádherné, až ji občas napadlo, že není možné, aby všechno zůstalo pořád tak senzační, a chtěla si každíčkou vteřinu co nejvíc užít.

Ne, napomenula se. Chová se směšně. Tvoří pár, silný pár, patří k sobě. Mají před sebou celou budoucnost a ze všeho nejmíň si přeje, aby se Jamie cítila ostrčená.

„Ty dojdi pro víno a já jdu otevřít,“ prohlásila, upravila si oblečení a naposledy ho políbila na ústa.

Když odemkla a otevřela přední vchod, zvenčí se dovnitř nahnul poryv studeného větru spolu se sprškou ledového deště, který ji štípal do tváře a donutil ji několikrát zamrkat. Otírala si mokré obličej, snažila se zaostřit zrak a teprve po chvíli zjistila, že za dveřmi rozhodně nestojí Jamie. Byl to zhruba stejně vysoký člověk, ale tím veškerá podobnost končila. Zaprvé šlo o muže a zadruhé vypadal, že je mu asi tak osmnáct. Měl na sobě příliš velkou mikinu, úplně promáčenou, s kapucí nasazenou na hlavě. Ať už ten kluk přišel odkudkoli, bylo to mnohem dál než dveře sousedního domu. Holly na něj hleděla a snažila se přijít na to, proč jí připadá tak trochu povědomý.

„Ahoj,“ řekl, zatímco dál mokrul v hustém lijáku. „Je Ben doma?“

KAPITOLA DRUHÁ

„Ehm, ahoj,“ zkusil to mladík znovu, když na něj Holly pořád jen mlčky zírala. „Nechci být nezdvořilý, ale pustíte mě dál? Tady venku je totiž dost mokro.“

Než se Holly zmohla na odpověď, Ben stál za jejími zády se třemi sklenicemi a plnou lahví vína.

„Toby? Proč stojíš venku na dešti? Pojď dál, pojď. Holly, tohle je můj synovec Toby. Toby, tohle je Holly, moje přítelkyně.“

„Ahoj.“ Toby kývl hlavou a protáhl se kolem ní.

„Promiň, jistě, pojď dál.“ Holly došlo, že si ho asi prohlížela mnohem zvědavěji, než je zdvořilé. Až když vešel dovnitř, uviděla, jak je promáčený. Na rohožku z něj kapala voda.

Nikdy dřív se s ním nesetkala, ale to, že jí připadal povědomý, nebyl žádný div, protože Ben měl v domě několik jeho fotografií. Taky se ovšem dalo pochopit, proč ho nepoznala. Na jednom z těch snímků mu muselo být nanejvýš pět, seděl Benovi na ramenou a brouzdali se v bourtonské říčce. Na další mu bylo o pár let víc, možná sedm nebo osm, a jednalo se o fotografii celé rodiny i s Benovými rodiči, jeho sestrou a neterí. Na téhle fotce měl Toby krátké vlasy a vánoční svetr. Teď měl vlasy skoro po ramena a oblékl si pytlovitě džíny s nízkým pasem.

„Je jedna z nich pro mě?“ zeptal se a ukázal na sklenky.

„Fajn pokus,“ odpověděl Ben. „Vážně, co tady děláš a kde ses tu vzal? Šel jsi pěšky? To snad ne.“

„Jen od autobusové zastávky.“

„Proč tě nepřivezla máma?“

Z toho, jak se Toby vzápětí zašklebil, Holly vyčetla dvě zjevné skutečnosti. Zaprvé že to mezi Tobym a jeho matkou skřípá a zadruhé že sem evidentně přijel s úmyslem probrat něco se strejdou Benem. Všechna vášeň, s níž teprve před chvílí šli po schodech nahoru, už dávno vyprchala a člověk nemusel být génius, aby poznal, že po příchodu Tobyho jsou pro ten večer veškeré šance na romantiku v tahu. Navíc bylo evidentní, že si ti dva potřebují promluvit.

„Víš co?“ Holly natáhla ruku a sundala z věšáku u dveří svou bundu. „Asi bych se měla vrátit k sobě a zavolat mámě. Zkoušela se mi už párkrát dovolat, a kdybych se jí brzy neozvala, bude si dělat starosti.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Ben. „Toby, dojdi si pro ručník a usuš se. Najdeš ho v koupelně nad schody. Víš, kde to je.“

„Jasně.“ Toby shodil z nohou boty. Nepotřeboval další pobízení. Ben počkal, až se dveře koupelny zavřou.

„Nemusíš odcházet,“ řekl, „i když se mu tak docela nepodobá zničením se tady objevit. Asi bych ho měl nechat, ať se vypovídá.“

„Vážně, vůbec mi to nevadí. Opravdu bych se měla ozvat mámě. Zavoláme si, jo?“

Natáhla se k Benovi a dala mu poslední pusu.

„Víš co? Doprovodím tě domů.“

Na prahu domku, v němž bydlela Holly, se znovu políbili pod velkým golfovým deštníkem, na který dopadaly proudy deště. Byl to směšný zvyk, který si osvojili: *doprovázet se vzájemně domů*. Ve skutečnosti stačilo přejít necelý metr od jedné dveří ke druhým, ale Holly se to moc líbilo, i když teď často domů nechodila. Vždycky jí to ve tváři vy-

volalo úsměv a prostoupilo ji hřejivé vědomí, že má někoho, kdo pro ni dělá tyhle maličkosti, co znamenají tak moc. A na tom záleželo nejvíc.

Věděla z vlastní špatné zkušenosti, že ve vztazích nejde o velká gesta nebo velkolepé sliby, což se nejspíš hodilo, protože s Benem o budoucnosti moc nemluvili. Probírali nanejvýš víkendové plány nebo jestli zajdou do kina na něco, co zrovna začínají hrát, ale dál už se dopředu nedívali. Holly jednou lehce nadnesla, že by mohli koupit Jamie k narozeninám společný dárek, ale Ben rozpačitě zamumlal cosi o nějaké tradici a Holly ho nechtěla k ničemu nutit. Věděla od Jamie, že předchozí vztah pro něj skončil bolestně, a přece není nutné, aby spěchali. Možná za pár dalších měsíců začnou myslet víc do budoucna, třeba si naplánují společnou dovolenou nebo tak něco, ale prozatím jí ke štěstí úplně stačí žít přítomností. A jsou to hezké chvíle.

„Tak ahoj zítra,“ řekl Ben. „A vyříd' Jamie, ať mi přestane připomínat svoje narozeniny. Znáám ji skoro deset let, vím velice dobře, kdy to bude.“

„Dám jí vědět,“ odpověděla, ještě jednou ho políbila a pak vklouzla do domu a zavřela za sebou dveře.

Všimla si, že na příjezdové cestě stojí kamarádčina dodávka, ale když na ni zavolala, Jamie neodpověděla. Na odpočívadle bylo rozsvícené světlo a svítilo se i v kuchyni, ale to ještě neznamenalalo, že je doma. Nechávat rozsvíceno byl v podstatě její jediný zlovyk. A trocha deště by jí taky nevadila. Mohla klidně odejít do některé z místních hospod, nebo se s někým svézt.

Holly se chystala jít se podívat nahoru, ale pak si vzpomněla na máminy telefonáty a zamířila do kuchyně.

Vyrůstala s rodiči tady v Bourton-on-the-Water. Odsud pramenily všechny její vzpomínky z dětství: jak s mámou pekly, jak ji táta učil řídit, na první práci v cukrárně *Sladký život*, první polibek s Jakem Johnsonem. Když se po letech

strávených v Londýně do Bourtonu vrátila, rodiče už byli přestěhovaní v nedaleké vesnici Northleach, skoro stejně malebné, ačkoli tam chybí řeka, která v Bourtonu teče podél High Street a dodává městečku charakteristický ráz. I tak si ale byli bližší než v předchozích letech, a to nejen vzdáleností, jež je dělila, ale i po citové stránce. Rodiče tu pro ni byli vždycky a v další etapě vztahu s Benem měla v úmyslu jim ho představit. Prozatím je jenom krátce zahlédl a zamával jim z auta, když jim Holly přivezla nějaké sladkosti. Ale dobré věci chtějí čas a s Benem jim to klope. Možná je tohle důvod, proč máma volala. Holly koneckonců před měsícem rodičům slíbila, že je s Benem seznámí.

V kuchyni zvedla sáček limetkových bonbonů s čokoládovým prostředkem, jeden rozbalila a strčila si ho do pusy. Její máma dokázala mluvit celé hodiny, a zatímco Holly ve vhodných chvílích pronášela *hmmm* nebo *óóó*, vždycky pomáhalo, když přitom mohla cucat tvrdý bonbon. Tyhle dřív neměla v oblibě, připadaly jí současně trpké a až moc sladké. V cukrárně měla na skladě tak širokou škálu cukrovinek, že na tom nebylo nic divného, když jí tu a tam něco nechutnalo. Jenže minulý týden si jeden zákazník přišel koupit velký sáček zrovna těchto bonbonů. Holly najednou zatoužila znovu jeden ochutnat a od té doby jim propadla.

S jedním bonbonem v puse a dalším připraveným jít tam za ním se posadila a zavolala mámě.

Zvedla to hned po prvním zazvonění.

„Ahoj, mami. Je všechno v pořádku?“

„Holly, drahoušku, díky, že ses ozvala. Doufám, že jsem nevolala nevhod. Nebyla jsi zrovna na rande s tím bankovním ředitelem?“

„Byla jsem u Bena, ale o nic nejde, vážně. Jen jsme se dívali na film.“

„Už skončil?“

„Za nic nestál, hrozná blbost. Vlastně jsme se ani nedodívali a pak přišel Benův synovec.“

„Jasně.“

„Je všechno, jak má být, mami? Mluvíš trochu divně.“

Opravdu jí to připadalo podivné. Máma obvykle nebyla hlučná, ale všechno, co až dosud řekla, znělo tak tiše, že ji Holly sotva slyšela.

„Ach, Holly,“ povzdechla si a pak se rozhostilo podezřelé ticho.

„Co se děje, mami? Je ti dobře? Je táta v pořádku? Potřebujete, abych přijela? Mami, co se stalo? Kde je táta?“

Holly slyšela, že se z jejího hlasu ozývá panika. V hlavě se jí odehrávaly nejhorší scénáře. Ještě pořád se vyrovnávala s nedávnou ztrátou Verity, a tu znala jenom krátce. Při představě, že se něco mohlo stát jejímu otci, jí v žilách tuhla krev, a přitom jí zběsile tlouklo srdce.

„Je zdravý?“

„Ano, je. Neboj, nic mu není.“ Wendy konečně našla svůj hlas. „Až tak zlé to není.“

Z Hollyných plic se vydral vzdech.

„Tak o co jde?“ zeptala se, zatímco úlek přecházel v podráždění. „Co se děje?“

Máma dlouho mlčela.

„Přišel o práci... už zas,“ řekla nakonec.

KAPITOLA TŘETÍ

Propouštění trápilo Hollyina otce po celé její dětství. Někdy se zdálo, že jen co někde dostal práci, zase ji ztratil jen kvůli pravidlu *přišel poslední, půjde první*. Máma sice pracovala pořád, brala všechny zakázky a uklízela, kde se dalo, ale jako rodina se většinou museli uskromňovat.

Byl to jeden z důvodů, proč Holly raději zůstávala s Danem a dělala v bezpečném zaměstnání nudnou práci, která se jí přčila. Bezpečí. Fakt, že se nemusela bát, jestli příště dostane výplatu, nebo se jí třeba nestane, že nebude mít na zaplacení činže. Po celé roky byli ohledně financí velice opatrní, šetřili, aby si mohli koupit vlastní domek a vnést do vztahu ještě víc jistoty. Jenže pak Holly přistihla Dana v jejích posteli s jinou ženou.

Odhodlaná neztrácet čas dalším plánováním budoucnosti se rozhodla udělat odvážný krok a zkusit za všechny svoje úspory koupit cukrárnu *Sladký život*. A podařilo se jí to.

K poslednímu tátovu propuštění došlo předtím, než Holly nastoupila na univerzitu, a tehdy pracoval na stejném místě – ve velkém skladu s krmivy pro zvířata – celé roky. Předpokládali, že tam zůstane až do té doby, než bude mít nárok na důchod, a možná ještě i trochu déle, pokud jeho kolena a záda vydrží všechno to nošení těžkých pytlů. Přestože Arthura Berryho od důchodového věku dělilo ještě

deset let, Holly bezděky napadlo, jakou má ve svém věku asi tak šanci najít novou práci.

„Jak na tom je?“ zeptala se a vybavila si chmurná mračna, co se nad ním rozprostřela, když k tomu došlo naposledy. Pokud byla nablízku, nutil se usmívat a předstírat, že se nic zlého neděje, když ale nevěděl, že se na něj dívá, viděla mu na očích, že mu to láme srdce. Při pomýšlení, že znovu takhle trpí, se jí svíraly útroby.

„Upřímně, drahoušku,“ pokračovala Wendy, „věděl, že to přijde. Myslím, že jsme to věděli oba. A není jediný, koho to postihlo. Propustili polovinu zaměstnanců.“

Vědět, že není jediný, byla malá útěcha.

„Proč?“ zeptala se Holly. „Co se stalo?“

„Víš, jak to dnes chodí. Proč nechat pracovat lidi, když si můžeš pořídit moderní stroj, který to zvládne mnohem rychleji a nepotřebuje odpočinek ani dovolenou? A podnik je pod velkým finančním tlakem.“

Holly cítila hněv, do něhož se mísil pocit viny. Z obchodního hlediska chápala, že je to rozumné řešení, zvláště pokud se podnik snaží udržet nad vodou, ale firmy by se jistě neměly soustředit jenom na zisk, měly by taky myslet na své zaměstnance. Lidi jako její otec, který pro ně věrně pracoval víc než desítku let. Holly se zhluboka nadechla a snažila se nasadit optimističtější tón.

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se. „Táta má spoustu zkušeností, místní lidé vědí, jak tvrdě pracuje. Jestli potřebujete peníze, abyste to překlenuli, nějak to udělám. O Vánocích se v cukrárně dařilo. Kdybyste chtěli...“

„Ne, ne, ne, drahoušku,“ přerušila ji Wendy „Neboj, zvládneme to. Pořád ještě uklízím a tvůj táta dostane malé odstupné. Pracoval pro ně řadu let. A už to nebude tak dlouho trvat, než dosáhne na penzi. Doktor mu radí, ať jde s tím bolavým kolenem a vším ostatním do předčasného důchodu. A taky jsme něco odkládali na horší časy, což se teď každopádně hodí. Ne, s penězi vyjdeme.“

„Takže bude táta v pořádku?“

Vzhledem k tomu, co jí máma právě pověděla o jejich financích, Holly očekávala rychlé a rozhodné *Ano*, ale místo toho se na druhé straně spojení znovu rozhostilo ticho.

„O peníze si starosti nedělám. Jde mi spíš o tvého otce. O to, co se mu honí hlavou. Příčilo by se mu, že ti tohle vykládám, holčičko, ale je opravdu sklíčený. Stalo se to minulý čtvrtek a myslela jsem, že ho to možná přes víkend přejde. Pochopí, že to má i světlou stránku. Ale skoro se nezvedá z gauče. Případá si zbytečný, víš? Moc starý, aby ještě mohl být užitečný.“

Holly z toho zabořilo u srdce. Její táta patřil k nejlídnějším a nejupřímnějším lidem, jaké vůbec můžete potkat. Vědět, že se takhle vzdává naděje, bylo trýznivé.

A pak ji něco napadlo. „Co třeba pracovat někde jako dobrovolník?“ navrhla. „V domově pro seniory U smutečních vrb by se určitě pomocná ruka hodila a jemu by prospělo, kdyby takhle vyplnil čas, ne? Nebo v útulku pro zvířata, jeden takový je od vás jen kousek, že jo? Víím, že táta psy moc nemusí, ale kdyby s nějakým začal chodit na procházky, možná by se mu to zalíbilo, a být venku je určitě lepší, než sedět pořád doma.“

„Vlastně...“ Wendy si odkašlala. „Napadlo mě, jestli bys mu třeba nenabídla práci.“

„Já?“ Holly se snažila nedat najevo překvapení, ale moc jí to nešlo.

„Nemuselo by to být moc často,“ dodala rychle Wendy. „Jen třeba dvakrát za týden nebo tu a tam pár hodin.“

Holly se zamyšleně poškrábala za uchem a snažila se ten návrh zvážit. Nechat tátu pracovat v cukrárně? Něco takového ji nikdy nenapadlo, ale proč by taky mělo? Byl donekdávna v pohodě a zaměstnaný a další výpomoc v cukrárně nepotřebovala.

„Chceš, abych tátu zaměstnala?“

„Třeba jen naoko. Ani by tě to nemuselo nic stát. Můžu ti dávat část peněz vydělaných úklidem, mohla bys ho z toho platit, aby to nemělo vliv na tvoje zisky nebo tak něco. Potřebuje si jen připadat užitečný. Vím, že od tebe žádám hodně... vlastně bych to po tobě neměla chtít. Promiň. Zapomeň na to. Jen jsem přemýšlela nahlas, to je vše. Omlouvám se, holčičko. Nechme to být.“

Naoko ho zaměstnat? Ne. Holly tušila, že by to nejspíš skončilo katastrofálně, ale nemohla mít mámě za zlé, že se snaží vymyslet něco, co by mohlo pomoci. Ani jedna z nich si rozhodně nepřála, aby její táta upadl do netečnosti, jakou si pamatovala z dob svého dospívání.

„Dej mi jen minutku, abych se nad tím mohla zamyslet,“ řekla a v duchu se probírala rozpisem.

Nejčastěji jí teď vypomáhá Caroline, dokonce v cukrárně spolu s Drey někdy pracuje i o víkendu, aby měla Holly víc volna s Benem. Jenže Drey je v posledním ročníku střední školy, v září půjde na univerzitu. Dochází do cukrárny už jenom jednou v týdnu, aby se mohla soustředit na učení. Caroline zase dává přednost práci ve všední dny, aby mohla trávit čas s manželem a dětmi. Navíc už brzy dorazí veliko-noční zboží a označit vše cenovkami zabere spoustu času. Možná by mohla tátu využít o víkendech, ale musel by se zapracovat dost rychle.

„Tak jo,“ řekla.

„Co prosím?“ odpověděla Wendy.

„Říkám jo. Vezmu ho, ale jenom na pár hodin. Víc nepotřebuju. Bude to většinou práce o víkendu, ale nejdřív musí přijít někdy ve všední den, ať mám dost klidu a můžu ho zaškolit. Třeba čtyři hodiny ve středu nebo ve čtvrtek. Zatím přesně nevím. A pak, až už si bude vědět rady, ho tam můžu nechat o sobotách a nedělích.“

„Ach, Holly, zlatíčko,“ vyhrkla její máma. „Ani nevíš, jak moc to pro mě znamená. Pro něj. Pro nás oba.“

„A budu mu platit,“ dodala odhodlaně. „Odvede řádnou práci, takže si vydělá peníze. Dám mu tolik, co dostává Caroline. Obávám se, že to není o moc víc než minimální mzda. Nevadí?“

„Holly, drahoušku, to by bylo skvělé. Úplně báječné.“

Wendy se odmlčela a Holly by mohla odpřisáhnout, že slyšela popotáhnutí.

„Tak jo, musím končit,“ řekla, popadla další limetkový bonbon s čokoládou a napadlo ji, že by se k těm strašně dobrým cukrovinkám dokonale hodila koupel ve vaně a sklenka bílého vína. „Ještě musím udělat pár dalších věcí.“

„Jistě, jistě. Děkuju, holčičko. Jo, a ještě něco...“

„Ano?“

„Prosím tě, neříkej tátovi, že jsem tě k tomu navedla. Kdyby myslel, že je to nějaký milodar, nepůjde do toho. Musíš mu to nabídnout ty sama.“

Holly si uvědomila, že se tohle dalo čekat.

„Fajn, mami. Postarám se, aby to nezjistil.“

„Možná bys mohla koncem týdne přijet a postěžovat si, kolik toho teď máš, a tak dál. A neprozrazuj mu, že ode mě víš, že přišel o práci, jinak mu to bude hned jasné. Musíš počkat, až to sám vyklopí, a pak se tvař šokovaně. No, kdybys mohla přijet někdy před pátou, kdy by normálně byl v práci, mohlo by to vypadat přesvědčivě.“

Holly bušilo ve spáncích, začínala ji bolet hlava. Najednou se zdálo, že jde o víc než jen přenechat tátovi pár hodin práce.

„Bezva, dám ti co nejdřív vědět. Musím se zeptat, s čím kdo v příštích dnech počítá.“

„Ještě jednou díky, Holly. Mám tě strašně moc ráda.“

„Já tebe taky, mami.“

Holly típla hovor a dlouze si povzdechla.

Pracovat s tátou? Jaké to asi bude? Nejistě hodila hrst obalů od bonbonů do koše. Táta je klidás a se všemi vychází dobře, tak snad bude všechno v pohodě. Když dospívala,

vždycky mírnil její obavy, choval se racionálně a logicky. Na rozdíl od Wendy s ním mohla trávit hodiny v přátelském tichu. Možná to nakonec bude něco jako požehnání. Od té doby, co se Holly přestěhovala zpátky do Bourtonu, se cítila provinile, že s rodiči netráví dost času. Jen s nimi tu a tam krátce povečeřela a s mámou občas zašly na šálek čaje. Všechno jí to připadalo hrozně uspěchané. Tímhle se ten problém každopádně vyřeší.

Ještě o tom rozhovoru chvíli přemýšlela a pak napsala Benovi, aby zjistila, jak to vedle jde s Tobym. Uplynula minuta a dvě malé šedé fajfky pod sdělením signalizovaly, že příjemce zprávu neotevřel. Ben nepatřil k lidem, kteří mají mobil neustále u sebe, a teď, když je u něj Toby, ho nejspíš nechal v jiné místnosti. Může klidně trvat celou věčnost, než si to přečte. Holly naštěstí přesně věděla, jak ten čas stráví.

Jamiein dům byl skvělý v tom, že se tam nacházely dvě koupelny. Jamie měla jednu hned vedle své ložnice, což znamenalo, že rodinná koupelna patří Holly. A někomu, kdo se s oblibou naloží do vany a potřebuje spoustu místa pro všelijaké krémy a vodičky, tohle dokonale vyhovovalo. Vyzbrojená sklenkou vína a pytlíkem sladkostí zamířila po schodech nahoru a sundala z radiátoru v pokoji ručník. S plnou náručí věci otevřela loktem koupelnové dveře.

Ze všeho nejdřív uviděla oblak horké dusivé páry. Vyvalil se otevřenými dveřmi ven, pomalu se rozestupoval a odhalil muže s ručníkem přes hlavu. Energicky si vysušoval vlasy a vůbec nevnímal Hollyinu přítomnost. Aspoň předpokládala, že o ní neví, protože když se rozplynuly poslední zbytky páry, vyšlo najevo, že je očividně nahý.